

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه

۱۶ اپریل ۲۰۲۳

یونس نگاه

ترقی داخلی، اعتبار خارجی

نشست سمرقند در نبود نمایندگان قانونی افغانستان و با حضور وزیران خارجه کشورهای برگزار شد که برخی از آنها سالها علیه تلاش مردم ما به هدف عبور از جنگ و بحران، با مدارس، اردو، استخبارات، دیپلماسی، پول و اسلحه ایستاده بودند و در نزدیک به دو سال اخیر، سقوط دولت و درگیری مردم ما را بارها با حمایت از طالبان و موضعگیریهای مشکوک تجلیل کردهاند. در شرایطی که دولت ملی وجود ندارد، کشور رسماً در اشغال ملیشه‌های مزدور و جنگجویان نیابتی است و اکثریت باشندگان در نتیجه دساتیر قرون وسطانی طالبان در حبس خانگی و محرومیت‌های بی‌شمار به سر می‌برند، صحبت همسایگان از سرمایه‌گذاری و افزایش فعالیت‌های تجاری در افغانستان، بیش از آنکه همکاری باشد، به نظر می‌رسد تلاش برای بهره‌گیری از درماندگی باشندگان این سرزمین است. دعوت مشروط نمایندگان گروه طالبان و برخورد تحقیرآمیز با آنان هرچند در ظاهر نشانه همسویی با جامعه جهانی در به رسمیت نشناختن امارت آن گروه می‌تواند باشد، اما در عین حال تصویر آزردهنده از جایگاه کشور ما در دیپلماسی منطقه‌ای را نشان می‌دهد.

برای نمایندگان طالب که اداره کنونی را با کشتن و تخریب در داخل و سازش با بیگانگان در خارج به دست آورده‌اند، همین دعوت‌های تحقیرآمیز نیز دستاورد حساب می‌شود، اما برای دیگران چانه‌زنی همسایگان در امور کشور ما همچون سرزمین بی‌دولت و بی‌پرچم و ملت بی‌نماینده، مایه شرمساری است و تا زمانی که در یک سوی میز نمایندگان قانونی کشور حضور نداشته باشند، چنین مذاکراتی گرهی از مشکلات افغانستان نخواهد گشود و کشورهای منطقه نیز از عواقب بحران جاری در افغانستان امان نخواهند یافت.

نماینده طالب در سخنرانی سمرقند از ذکر «امارت» بدنامش دوری جسته، از شریعت و جهاد یاد نکرده، از ضرورت بستن مکتب و دانشگاه، منع سفر و حمام، سرکوب آزادی بیان و کشتار مخالفان چیزی نگفته است. گویا تشکیل «امارت» و تطبیق شریعت ابزار تحقیر و سرکوب مردم است، نه آن‌گونه که ملاهای طالب در مساجد و مجالس داخلی

آن‌ها را مأموریت دینی و اسلامی می‌خوانند و تعهد می‌سپارند که تا فتح کامل جهان و اعمال شریعت طالبانی بدون ملحوظات سیاسی و دیپلماتیک از پا نخواهند نشست. در آن جلسه او از حاکمیت قانون در افغانستان سخن گفت، در حالی که امیرش همه قوانین را لغو اعلام کرده است و جز شریعت به دستور امیر، قانونی در امارت طالب رسمیت ندارد. او از نیاز منطقه برای همصدائی در رفع موانع بر سر اهداف مشترک یاد کرده است، در حالی که در داخل افغانستان اطاعت و تکصدائی را تنها راه نجات می‌دانند و کسی جز امیر و ملاهای نزدیک به او حق ندارد در امور مهمی چون تعلیم، کار، آزادی و اداره سخن بگوید. او از چندقطبی شدن جهان و فرصت‌های پیش‌روی منطقه اوراسیا سخن گفته و از آن استقبال کرده است، در حالی که در داخل افغانستان جهان سیاه و سفید، فاقد تنوع و تکقطبی خواسته می‌شود و در هر امری تنها چشم ملا و دهان امیر مرجع تبلیغ می‌گردد.

دشمنی با مردم و کرنش در برابر خارجی‌ها، اعتبار نمی‌آورد. خشونت در داخل و تعامل در خارج، عاقبت دردناک دارد. همچنان تأکید بر قانون و هم‌دیگرپذیری در استیج‌های خارجی، اما تحمیل سکوت و تکصدائی در داخل، برای مدت طولانی تحمل نخواهد شد. طالبان در جریان مذاکرات دوحه از این دورویی سود جستند و با نرمش در برابر خارجی‌ها و خشونت علیه هموطنان حمایت کشورهای منطقه و قدرت‌های جهان را کمائی کردند؛ اما این تناقض و دورویی اکنون سد راه بزرگ در برابر رسمیت اداره آن گروه، جلب حمایت مردم و شکل‌گیری دولت قانونی شده است. حقارت بین‌المللی طالبان حاصل دشمنی آن گروه با مردم است. با تحقیر و سرکوب مردم و ترویج عقب‌ماندگی در داخل کشور، نمی‌توان بازیگر منطقه‌ئی شد.